

אדי גל

ב-58 שנות חייה הספיקה מירי לבינסקי, סגנית אחות אחראית במחלקת אם ועובר במרכז הרפואי לגליל בנהריה ותושבת כרמיאל, לעשות המון: ללמוד, לעסוק במקצוע שהיא חלמה לעסוק בו מאז היותה נערה צעירה, להיות אם לעשרה ילדים ו-20 נכדים, לעזור לאין ספור אמהות ברגעים הכי משמעותיים בחייהן וגם לעזור לאיש אחד, חולה שנוקק בכליה, לו היא תרמה מסיבות אלטרואיסטיות לחלוטין. "כל החיים רציתי לעשות משהו יותר מכל האנשים אחרים עושים. לפני שנולד הבן הבכור שלי וחזרתי בתשובה, חשבתי להיות אם פונדקאית, להעניק ילד למי שהיא שלא מסוגלת ללדת, אבל ילדתי הרבה ילדים וזה לא יצא לפועל. אחרי שסיימתי את הלימודים, ואת הלידות, מצאתי את ארגון "מתנה לחיים" ובאמצעותו תרמתי כליה לאדם שהיה זקוק לזה מאוד. וזו הרגשה נפלאה."

לבינסקי נולדה וגדלה בחיפה. כשהייתה תלמידת תיכון, התנדבה במסגרת מחויבות אישית לסייע במיזם של בית החולים רמב"ם בחיפה. אז פרצה מלחמת לבנון הראשונה והיא נחשפה למקצוע האחות במלוא העוצמה. "באותו רגע", היא משחזרת היום, "ידעתי שזה מה שאני רוצה לעשות בחיים". היא התגישה לצה"ל, שירתה כמפקדת לשכת מפקד אוגדה, בנבטיה בדרום לבנון ואחר כך בבירג'ית. עם השורה, למדה בבית הספר לאחיות של בית החולים רמב"ם ובהמשך השלימה לימודי תואר באוניברסיטת תל אביב.

לבינסקי: "אני אחות מיילדת בהכשרה והתחלתי לעבוד ברמב"ם בחיפה, במחלקת נשים ובחזר לידה. בשנת 2001 עברנו לגור בכרמיאל ואז גם עברתי לעבוד בנהריה בחדר לידה, הייתי סגנית אחות אחראית במחלקת יולדות וכעת אני במחלקת אם ועובר."

כל החיים את עובדת במחלקת נשים ויולדות, למה?
"כבר בלימודים נחשפתי לפן הזה של מקצוע האחות וזה מה שרציתי לעשות. מאוד התחברתי ואני מאוד אוהבת להיות שם בשביל נשים בהליך הלידה ואחריה."

הבעל התנגד

לפני מספר שנים, העלתה לבינסקי, הבשבינה שלהיות אם פונדקאית כבר לא הייתה אופציה, את האפשרות לתרום כליה בעלה, אריה, התנגד. "אריה מוכן לחיות עם אחות, אבל לרופאים ותורפות הוא לא הכי מתחבר. הוא אמר לי בפשטות, אדם בריא לא נכנס לחדר ניתוח. לא חשבתי שהוא לא צודק ולפרק זמן ירדתי מהנושא. אבל אחר כך חברה תרמה כליה וזה לא היה כזה קשה. נרשמתי במתנה לארגון "מתנה לחיים", הייתי אז בת 55, ואמרתי לבעלי שאתחיל בתהליך, בטח יפסלו אותי בדרך. יש סדרה ארוכה של בדיקות שתורם חייב לעבור, ויש סינון מאוד משמעותי. להפתעתי, עברתי

מירי לבינסקי: אחות, אמא לעשרה וסבתא ל-20 נכדים ותורמת כליה

במסגרת יום האחות הבינלאומי, הינה סיפורה של סגנית האחיות האחראית במחלקת אם ועובר בבית"ח לגליל בנהריה • היא שירתה בצבא, חזרה בתשובה, רצתה להיות אם פונדקאית, תרמה כליה לתושב חיפה וכל חייה מוקדשים לנתינה וחסד

הדירוג 1. הדירוג של רועי לפני הניתוח היה 7, למחרת הניתוח זה ירד ל-2. ראית מה זה עשה לו. לי היה לא קל, היו כאבים אבל הרגשתי נפלא. מאז אשתו כותבת לי כל שבוע ומודה על מה שעשיתי. אבל אצלי זה כבר לא יושב בראש כל הזמן עברו מאז שנה וחודשיים ועוברים הלאה עזרתי לבן אדם, הוצאתי אותו מבירג'ית האסורים. נתתי את מה שנתתי והרגשתי נפלא, אבל החיים ממשיכים. שבתות חגים, עבודה, הכל עובר. לפני פסח היינו בכנס של העמותה, דרכה היו 200 תרומות מות איברים בשנה, הכי גבוה בכל העולם היו שם כל התורמים וכל מקבלי התרומות, היה מדהים."

איך לך כבר איבר לתרום, מה הלאה?
"כל החיים אני תורמת משהו, עושה חסד עם הרבה אנשים, מרגישה טוב עם זה. אפשר לתת חיוך ועזרה בשעת צורך אפשר לתת הרבה להמון אנשים, לא חייבים כליה. גם להיות אוזן קשבת זה לתרום בעיני."

יום לפני הניתוח, כשהתאשפזנו, נפגשנו, אמר כמה הוא אסיר תודה. ובאמת, המצב שבו היה זה סוג של מאסר. לולא הכליה, הוא היה חייב להיות מחובר לאינפוזיה שלוש פעמים בשבוע, כל פעם 4 שעות. לא פשוט."

"בקשר שבועי"

זה ניתוח מסובך?
"לא במיוחד. עושים את זה היום בלפרוס" קופיה, נכנסים מהגב עם שתי נקודות קטנות ומוציאים את הכליה מהבטן, עם חתך קטן. ביום שלישי היה הניתוח, בשישי כבר הייתי בארץ."

מאז הניתוח לבינסקי והנתרם, רועי שווץ מחיפה, נמצאים בקשר שבועי. רועי ומשפחתו מבקרים בביתה של מירי בחגים, כל שבת אשתו של רועי שולחת הודעה למירי. מה זה עשה לך התרומה הזו?
"בהתחלה יש התרומות רוח, הרגשה נהדרת. יש דירוג של תפקוד כליות, לרובנו

שלב ועוד שלב ועוד שלב. בעלי, שכבר השתכנע, ליווה אותי לאורך כל התהליך הארוך הזה. לבסוף אמרו לי שעברתי, ואני מתאימה לתרומת כליה, ואז שאלו איפה אני רוצה לעבור את זה. כמוכן אמרתי שבצפון ואז הגעתי לבית החולים רמב"ם, שם עברתי עוד סדרת בדיקות, אפילו יותר פולשניות. לבסוף נעשה החיבור עם האיש שהיה זקוק לכליה. זה היה מבחינת עיתוי מושלם, לפני שזקוק לדיאליזה. כאשר עזרתי בריים השתלה בשלב הזה, סיכויי ההצלחה הרבה יותר גבוהים."

עניין איתך למי את תורמת?
"בהתחלה חשבתי לתרום לאישה. הרי אישה עם בעיית כליות לא יכולה ללדת וחשבתי שכך אוכל לסייע למישהי להביא ילד לעולם. אבל לא הגבלתי וזה לא היה משנה לי. אמרו לי שזה גבר בן 42, נשוי ואב לשני ילדים, שנמצא בדיוק בשלב לפני הדיאליזה, אז אחוזי ההצלחה גבוהים בעשרות מונים. לא ביקשתי לפגוש אותו לפני הניתוח, השארתי את זה לו. ובאמת

מירי: "אמרו לי שזה גבר בן 42, נשוי ואב לשני ילדים, שנמצא בדיוק בשלב לפני הדיאליזה"

"לא היה לי קל, היו כאבים אבל הרגשתי נפלא. מאז אשתו כותבת לי כל שבוע ומודה על מה שעשיתי"